

PIRMAS SKYRIUS

Mes gūžemės šviesos rijikės suformuotame tamsos debesyje Kinų kvartale, žalsvai žėruojančiose jūrų gėrybių turgaus gelmėse, akliname koridoriuje su išrikiuotomis krabų talpomis, stebimi tūkstančių nedraugiškų akių. Leo vyrai šlaistėsi netoliese, jie buvo pikti. Girdėjome šūksnius ir trenksmus, kai jie vertė turgų aukštyn kojom ieškodami mūsų. „Patikėkite, – išgirdau verkiančią senutę, – aš nieko nemačiau...“

Per vėlai supratome, kad koridorius – be išėjimo, ir dabar buvome užspeisti, tupėjome prie nuotekų skylės, siaurame plyšyje tarp dėžių su pasmerktais vėžiagyviais, vandens talpos su jais kaip pasvirę bokštai brūžavo lubas. Pauzėse tarp trenksmų ir šūksnių, mūsų smarkaus, paniško alsavimo fone lyg smegenis gręžiantis sugedusių spausdinimo mašinėlių orkestras girdėjosi nepaliaujamas ritmingas krabų žnyplių bilsnojimas į stiklą.

Gal šis garsas užgoš mūsų alsavimą. Galbūt to užteks, jeigu dirbtinė Nuros tamsa neišsisklaidys ir jeigu vyrai, kurių sunkūs žingsniai darėsi vis garsesni, nesistebeilys pernelyg įdėmiai į ribuliuojančią tuštumą virpančiais pakraščiais; geriau įsiziūrėjus, oro nenatūralumas buvo aiškiai pastebimas. Nura šią priedangą suformavo rankos mostu, aplink mus paskleisdama tamsą, o šviesa prie jos pirštų galiukų prilipo kaip švytintis torto glajus. Ji įsikišo pirštus į burną, jos skruostai ir gerklė nušvito iš vidaus, tada ji šviesą nurijo.

Jiems reikia Nuros, bet jie mielai sučiuptų ir mane, vien tam, kad nušautų. Jie jau tikrai rado negyvą poną H jo bute, jo paties kiaurymės iš akiduobių išluptomis akimis. Anksčiau tą dieną ponas H ir jo kiaurymė ištraukė Nurą iš Leo kilpos. Jie sužeidė keletą Leo vaikinių. Ko gero, tai dar būtų atleistina. Bet štai kas neatleistina: Leo Bernhamas, Penkių Niujorko rajonų klando ypatingųjų lyderis, buvo pažemintas. Laukinė ypatingoji, į kurią jis reiškė teises, buvo pagrobta iš jo namų, iš ypatingosios imperijos (apimančios didžiąją rytinę Jungtinių Valstijų dalį) valdžios centro. Jeigu paaiškėtų, kad padėjau Nurai pasprukti, šis faktas užtikrintai nulemtų man mirties nuosprendį.

Leo vyrai artinosi, jų šūksniai vis garsėjo. Nura prižiūrėjo savo tamsą, smiliumi ir nykščiu išlygino kraštus, kad nesisklaidytų, ir vėl sutirštino išretėjusį centrą.

Norėjau pamatyti Nuros veidą. Jos veido išraišką. Norėjau sužinoti, ką ji galvoja, kaip visa tai pakelia. Sunku įsivaizduoti, kaip naujokė sugeba nepalūžti šiame pasaulyje. Keletą pastarųjų dienų ją persekiojo neypatingieji su migdomųjų strėlytėmis ir sraigtasparniais, ją pagrobė ypatingasis hipnotizuotojas, kad parduotų aukcione, o vos ištrūkusią į laisvę ją iš karto sučiupo Leo Bernhamo gauja. Daug dienų ji kiūtojo kameroje Leo būstinėje, paskui buvo užmigdyta, kad paspruktų kartu su ponu H, o atsibudusi jo bute rado jį negyvą ant grindų – iš to siaubo ji švystelėjo šviesos užtaisą, panašų į kamuolinį žaibą (kuris vos nenunešė man galvos).

Kai ji atsigavo po šoko, papasakojau jai, ką man prieš pat mirtį pasakė ponas H: kad yra tik viena gyva kiaurymių žudikė, moteris vardu V, ir kad aš turiu palydėti Nurą pas ją, kur bus saugu. Užuominos, kaip ją rasti, buvo sudriskusi atlaso skiautė iš pono H sieninio seifo ir miglotos instrukcijos, kurias perdavė šiurpusis buvęs kiaurymė Horatijus.

Bet aš dar nepasakiau Nurai, kodėl ponas H taip atkakliai stengėsi jai padėti, įtraukė mane ir mano draugus į šį reikalą, ir galiausiai žuvo vaduodamas ją iš Leo. Aš dar nepasakiau jai apie pranašystę. Tam visiškai nebuvo laiko – mes bėgome gelbėdami savo kailį nuo tada, kai išgirdau Leo vyrus koridoriuje prie pono H buto. Bet, nepaisant visų kitų dalykų, labiausiai nerimavau, ar nebus jai to per daug, ar nebus tokia informacija per anksti.

Viena iš septyneto, kurių pasirodymas buvo išpranašautas... ypatingųjų išlaisvintojai... labai pavojingas naujasis amžius... Tai skambėtų kaip pamišėlių kulto nario klejonės. Po viso to, kaip ypatingasis pasaulis pasinaudojo Nuros patiklumu – jos sveiku protu, – bijojau, kad ji gali pasprukti. Bet kuris normalus žmogus jau seniai būtų pasprukęs.

Žinoma, Nura Pradiš anaipol ne normali. Ji ypatingoji. Ir tikrai ne iš kelmo spirta.

Tada ji palinko prie manęs ir sušnabždėjo:

– Na, kada dingsime iš čia... koks planas? Kur keliausime?

– Išvyksime iš Niujorko, – atsakiau.

Kiek patylėjusi, vėl paklausė:

– Kaip?

– Nežinau. Traukiniu? Autobusu? – taip toli į priekį dar negalvočiau.

– Ak, – tarė ji su vos juntamu nusivylimu. – Ar tu negali kaip nors, pasitelkęs magiją, ištraukti mūsų iš čia? Per kokį nors laiko portalą?

– Tiesą sakant, jie ne visai taip veikia. Na, spėju, kai kurie gal ir taip veikia, – aš pagalvojau apie jungtis su „Pankilpikonu“, – bet mes turėtume jį susirasti.

– O tavo draugai? Ar tu neturi... savų žmonių?

Nuo jos klausimo man apmirė širdis.

– Jie net nežino, kad aš čia.

Paskui pamaniau: „Net jeigu jie ir žinotų...“

Pajutau, kaip jai nusviro pečiai.

– Nesirūpink, – pasakiau. – Sugalvosiu, kaip mums ištrūkti.

Bet kuriuo kitu atveju mano planas būtų buvęs paprastas: eiti ir susirasti draugus. Desperatiškai troškau, kad galėčiau kreiptis į juos. Jie žinotų, ką daryti. Jie buvo tvirta atrama nuo tada, kai patekau į šį pasaulį, ir be jų nejaučiau žemės po kojomis. Bet ponas H aiškiai perspėjo mane nesivesti Nuros pas ymbrynes, be to, jau nebuvau tikras, ar dar turiu draugų – viskas dabar nebe taip, kaip anksčiau. Tai, ką padarė ponas H, ir ką dabar darau aš, ko gero, sugriovė bet kokią galimybę ymbrynėms sutaikyti klanus. Ir, ko gero, draugų pasitikėjimas manimi nepataisomai sugriautas.

Taigi mudu likome vieni. Todėl planas buvo labai paprastas, bet kvailas: bėgti greitai. Įtempti smegeninę. Tikėtis, kad pasiseks.

O jeigu nebėgtume labai greitai? Arba sėkmė mus aplenkų? Tuomet, ko gero, nebeturėčiau galimybės papasakoti Nurai apie pranašystę, ir ji gyventų gyvenimą, kad ir kiek jai skirta, nežinodama, kodėl buvo medžiojama.

Išgirdau netoliese aidintį traškesį, Leo vyrai vėl pradėjo šūkauti. Netrukus jie ateis prie mūsų.

– Turiu tau šį tą pasakyti, – sušnabždėjau.

– Gal galėtum vėliau?

Tai buvo netinkamiausia akimirka. Bet, ko gero, vienintelė, kai dar galėjau tai padaryti.

– Turėtum tai žinoti. Jeigu kartais išsiskirtume ar... dar kas nors nutiktų.

– Gerai. – Ji atsiduso. – Aš klausau.

– Ko gero, nuskambės kvilai, todėl prieš pasakydamas tau perspėju, kad pats tai žinau. Prieš mirtį ponas H man prasitarė apie pranašystę.

Kažkur visai šalia prekeivis šūkčiojo Kantono kinų kalba, o Leo smogikai – angliškai. Išgirdome garsų pliaukštelėjimą, verksmą, pri-slopintą grasinimą. Abu su Nura apmirėme.

– Į galą! – suriko Leo žmogus.

– Tai susiję su tavimi, – pridūriau, lūpomis kone liesdamas jai ausį. Dabar ji drebėjo. Tamsos pakraščiai aplink mus taip pat virpėjo.

– Sakyk, – sušnabždėjo ji.

Koridoriuje iš už kampo išniro Leo vyrai. Mes nebeturėjome lai-ko. Jie artinosi prie mūsų, tempdami iš paskos vargšą turgaus pre-keivį. Jų žibintuvėlių spinduliai lakstė sienomis, lūžo stiklinėse krabų talpose. Stengiausi iš baimės nekilstelėti galvos, likti Nuros sukurto-je tamsoje. Įsitempiau, mintyse ruošiausi labai nelygiai kovai.

Koridoriaus viduryje jie sustojo.

– Čia nieko nėra, išskyrus žuvų rezervuarus, – sumurmėjo vienas iš vyrų.

– Kas buvo su ja? – paklausė kitas.

– Vaikinas, kažkoks vaikinas, nežinau...

Nuskambėjo dar vienas antausis, ir jų sučiuptas žmogus suaima-navo iš skausmo.

– Paleisk jį, Bauersai. Jis nieko nežino.

Stipriai stumtelėtas, turgaus prekeivis susmuko ant grindų. Pas-kuai atsistojo ir nubėgo.

– Iššvaistėm veltui daug laiko, – tarė pirmasis vyras. – Ko gero, mergiotės seniai čia nebėra. Ir tų bjaurybių, kurie ją pagrobė.

– Manai, jie galėjo rasti įėjimą į Fang Vo kilpą? – paklausė trečias.

– Galbūt, – atsakė pirmasis. – Aš, Melnicas ir Džeikobsas pati-krinsim. Bauersai, iššniukštinek čia kiekvieną kertelę.

Skaičiavau jų balsus: iš viso buvo keturi, galbūt penki. Bauersu vadinamas vyras praėjo visai pro pat mus, jo ginklo dėklas kabojo ties mudviejų akimis. Nejudindamas galvos žvilgtelėjau aukštyn. Jis buvo stambaus sudėjimo, vilkėjo tamsų kostiumą.

– Leo pribaiigs mus, jeigu jos nesurasime, – sumurmėjo Bauersas.
– Pristatysim negyvą padarą, – pasakė antrasis vyras. – Tai jau šis tas.

Nustebęs įsitempiau, suklusau. *Negyvą padarą?*

– Jis buvo negyvas, kai jį radome, – pasakė Bauersas.

– Leo nebūtina to žinoti, – juokdamasis atsakė pirmasis vyras.

– O kad būčiau galėjęs pats jį nudėti, – tarė Bauersas.

Jis priėjo koridoriaus galą mums iš dešinės ir vėl pasisuko į mūsų pusę. Jo žibintuvėlio spindulys peršliaužė per mus, paskui sustojo ant vandens bako šalia mano galvos.

– Gali paspardyti jo lavoną, gal pasijustum geriau, – pasakė trečiasis vyras.

– Ne. Bet aš mielai įspirčiau tai mergiotei, – suniurzgė Bauersas. – Ir ne tik. – Jis pajudėjo atgal prie kitų vyrų. – Matėt, kaip ji padėjo padarui?

Pirmasis vyras tarė:

– Ji viso labo tik laukinė. Ji dar visai nepatyrusi.

– Tik laukinė – būtent! – pasakė antrasis vyras. – Vis dar nesu-prantu, kodėl jai skiriame tiek daug dėmesio. Kad dar vieną ypatingąją įtrauktume į mūsų klaną?

– Nes Leo neatleidžia ir neužmiršta, – atsakė pirmasis vyras.

Pajutau, jog Nura šalia manęs sujudėjo, tada giliai įkvėpė, kad nusiramintų.

– Palikite mane vieną akis į akį su ja, – suniurzgė Bauersas, – ir aš jums parodysiu, kokia ji ypatinga.

Jis sustojo prie mūsų slaptavietės, lėtai pasisuko, savo žibintuvėliu nušviesdamas sienas ir grindis. Spoksojau tiesiai į jo ginklo dėklą. Jo žibintuvėlis nušvietė vandens baką mums iš kairės, o tada įsmigo tiesiai į mus. Šviesos spindulys sustojo per sprindį nuo mudviejų nosių, nepajėgė prasiskverbti pro Nuros tamsą.

Sulaikiau kvėpavimą ir meldžiausi, kad viskas, net mūsų plaukai, liktų nematomi. Bauersas susiraukė, tarsi kažkas jį trikdytų.

– Bauersai! – šuktelėjo balsas iš koridoriaus.

Jis atsisuko, bet žibintuvėlį tebelaikė nukreiptą į mus.

– Mes tavęs palauksime lauke. Patikrinę Fangą, iškrėsime tris kvartalus.

– Prigriebk porą riebių krabų! – šuktelėjo pirmasis vyras. – Parnešime vakarienei. Gal tai šiek tiek pataisys Leo nuotaiką.

Žibintuvėlio spindulys vėl nukrypo į vandens baką.

– Nesuprantu, kaip žmonės gali valgyti šiuos padarus, – sumurmėjo Bauersas panosėje. – Jūrų vorai.

Visi kiti išėjo. Mes likome vieni su stambuliu. Jis buvo už penkių pėdų, susiraukęs žiūrėjo į krabų baką. Nusivilko švarką ir pradėjo raitotis rankoves. Dabar mums tereikėjo laukti, ir po keleto minučių...

Nura pirštais suspaudė man ranką. Visa drebėjo.

Iš pradžių pamaniau, kad ji nebepakelia streso, bet kai ji greitai ir negiliai tris kartus iš eilės įkvėpė, supratau: ji vos laikosi nenusičiaudėjusi.

Prašau, – ištariau vien tik lūpomis, nors žinojau, kad ji manęs nemato, – *nedaryk to*.

Vyras atsargiai įkišo ranką į arčiausiai stovintį vandens baką. Mėsinga ranka jis grabaliojo ieškodamas krabo ir tyliai žiaukčiojo.

Nura sustingo. Girdėjau, kaip griežia dantimis mėgindama sulaikyti čiaudulį.

Vyras suunkstė, greitai ištraukė ranką iš bako. Jis keikėsi ir pašėlusiai kratė ranką, nes stambus melsvas krabas buvo tvirtai įsikibęs į vieną jo pirštą.

Ir tada Nura atsistojo.

– Ei, – tarė ji, – šikniau.

Vyras atsisuko į mus. Jam nespėjus nė prasižioti, Nura nusičiaudėjo.

Tai buvo smogiamoji banga: visa jos praryta šviesa išskrido lauk, tėsėsi į priešais esančią sieną ir ant grindų, vyro veidą aptaškė švytinčiais žaliais purslais ir dabar jis atrodė kaip šviečiantis kamuolys. Šviesa nebuvo tokia ryški, kad jį sužeistų, – ji net nenudegino, – bet jį apstulbino šokas, ir jo burna tapo panaši į kiaušinio formos ovalą.

Nedidelė, tamsi tuštuma, kurioje mudu slėpėmės, akimirksniu išnyko. Vyras sušuko, ir akimirką mes sustingome tarsi užburti: aš pritūpęs ant grindų; Nura stovėjo šalia manęs, delnu prisidengusi nosį ir burną; vyras su iškelta ranka, ant kurios tebekabojo besisukinėjantis krabas. Tada pašokau ant kojų ir kerai išsisklaidė. Vyras puolė tvirti mums kelio, o laisvąją ranka siekė ginklo.

Puoliau jį, kol nespėjo iššauti. Jis virto aukštiekninkas, o aš griuvau ant jo. Abu stengėmės sugriebti pistoletą. Gavau smūgį alkūne į kaktą, ir visą kūną pervėrė skausmas. Nura prišoko iš užnugario ir vožė jam per ranką surastu metaliniu strypu. Vyras beveik nė nekrūptelėjo. Jis įsiremė rankomis man į krūtinę ir nubloškė mane į šalį.

Puoliau prie Nuros, kad nustumčiau kuo toliau nuo jo. Kai prie jos prisartinau, vyras paleido du šūvius. Garsas buvo neįtikėtinai, labiau garso smūgis nei pokštelėjimas. Pirmoji kulka atšoko nuo sienos. Antroji į šipulius sudaužė šalia jo stovintį vandens baką. Ką tik jis buvo sveikas, o po akimirkos subyrėjo į šipulius, pasipylė kraibai, vanduo ir stiklo šukės. Tada susvyravo į šonus ir į priekį visame koridoriuje rietuvėm sukrauti vandens bakai. Aukštai padėtas bakas sprogo ir trenkėsi į vandens talpų koloną, stovinčią prie kitos sienos; kiti subyrėjo tiesiai virš Bauerso. Turbūt kiekviename buvo bent šimtas galonų vandens ir visi svėrė kokią toną, nes po trijų sekundžių jis buvo parblokštas ir pusiau apsemtas vandens. Tuo metu dėl susidūrimų sukeltos grandininės reakcijos beveik visi koridoriuje stovintys vandens bakai krito ant grindų, jų stiklai sproginėjo garsiai

ir triukšmingai, įkalinti vėžiagyviai ištrūko į laisvę, juos pagavo kylanti dvokiančio vandens banga, kuri plūstelėjo koridoriumi ir mus abu pargriovė.

Mes kosėjome ir springome; vanduo buvo šlykštus. Žvilgtelėjau į Bauersą ir krūptelėjau. Jo veidas buvo supjaustytas rėžiais ir švytėjo žalsvai. Sprunkantys krabai judino jo kūną, bet jis buvo nebegyvas. Greitai nusisukau ir pro nuolaužas prasibroviau prie Nuros, kurią banga buvo nunešusi koridoriumi.

– Kaip tu? – paklausiau padėdamas jai atsistoti ir apžiūrėdamas, ar ji nesupjaustyta.

Ji apsižiūrėjo blankioje šviesoje.

– Galūnes vis dar turiu. O kaip tu?

– Ir aš turiu, – atsakiau. – Geriau jau eikim. Tuoju atbėgs kiti vyrai.

– Taip, ko gero, triukšmą girdėjo net Naujajame Džersyje.

Susikibome rankomis prilaikydami vienas kitą ir kiek įmanydami greičiau pajudėjome išėjimo link, kur mirksėjo ir zvimbė krabo formos neoninis ženklas.

Nespėjome nueiti trijų metrų ir išgirdome mūsų pusėn dunksinčius sunkius žingsnius.

Mudu sustingome. Į mūsų pusę visu greičiu artėjo du, o gal daugiau žmonių. Jie mus girdėjo, be abejonės.

– Eime! – pratarė Nura ir pradėjo tempti mane pirmyn.

– Ne! – Aš sustojau. Tvirtai įsirėmiau pėdomis. – Jie per arti. – Bet kurią akimirką jie bus čia, o koridorius priešais mus per ilgas ir užverstas sudužusiais vandens bakais; mes niekaip nesuspėsime. – Mums reikia vėl pasislėpti.

– Mes turime kautis, – pasakė ji, mėgindama surinkti šviesos likučius sau ant pirštų, bet jos buvo nedaug.

Ir aš pirmiausia apie tai pagalvojau – bet žinojau, kad tai netinkamas sprendimas.